

22) Novoroční přebírání čocky

Odtikávané minuty se zase jednou přehouply do nového roku – čerstvého jak právě nakousnutá kyselá okurka. Oči ještě bolí od televizní obrazovky a kolem domu se povaluje spousta vyhořelých prskavek.

Nový kalendář jako motýl rozestřel své prázdné listy, aby na ně mohla zvolna usedat data schůzí, zubaře, prací na chatě, ale i prázdnin a dovolených. Leží před námi tolik plánů, že bychom potřebovali na každý týden jednoho kouzelného dědečka, aby se uklidil sklep, vytapetovala kuchyň, na chatě rozvedla voda, elektřina, dokončily podlahy, okna, omítky, septik a hlavně i malá důležitá místnůstka, která vyřeší nutnost odbíhat několikrát za den do přílehlého údolíčka. Dále by se mi hodil kouzelný oslíček, který by nám pomohl v otázce, jak vpašovat do běžného rozpočtu lyžařské vybavení pro Martina, pro každého ještě jednu jarní bundu a možná i boty.

„Víš co, mámo, uvař na Nový rok čocku. Když ji sníme, budeme pak mít celý rok dost peněz,“ navrhl mi starší syn.

„Ale, Martine, to je jen taková pověra.“

„To nevádí, stejně ji uvař, co kdyby to fungovalo.“

A tak teď sedím u pultu v kuchyni a na dno misky cinkají přebraná zrnka čocky. Jenže táta ji nejí, takže nesklidíme asi ani finanční efekt ani pochvalu za oběd.

Děti se včera vrátily z prázdnin u babičky a první letošní den už od půl sedmé rezonuje jejich energií a dobrou náladou. Už několik dní usilovně přemýšlím, jak letos podchytit jejich zájem o úklid a povinnosti. Loňský systém s malovanými kartičkami už zevšedněl a argumenty typu „kdo má rád maminku, ten jí pomáhá“ zabírají jen občas a u někoho. Jirka se na ta slova přijde pomazlit, ale neutřené nádobí přehlédne. Pak mě přece jen osvítil nápad. Přibalím příští týden mezi narozeninové dárky alba na známky. Snad mi malé zubaté obrázky z celého světa pomohou

nenásilně přivést naše ratolesti k pravidelné spoluúčasti na práci v rodině. Škoda, že jim také nemohu každému nadělit cvičenou chobotnici, která by za nimi chodila, sbírala vše, co jim odpadne od ruky, a ukládala věci na své místo.

Zdá se vám, že se příliš často dovolávám nadpřirozených sil? To je tím, že se s nimi důvěrně znám nejen z pohádek, ale i ze současnosti. Předměty v naší domácnosti totiž velmi často ožívají a samy od sebe se přemísťují na ta nejneočekávanější místa. Nikdo je tam neodnesl, nikdo o nich neví, a přesto tam jsou. Tváří se nepohyblivě a neúčastně, ale za zády se nám určitě tiše pochechtávají. Jako včera ráno.

„Hanko, podívej se za váleudu, jestli tam nezapadla jedna bílá ponožka.“

Po chvíli: „Tady je máš, mámo, bylo jich tam pět, ale bílá žádná.“

Nu, snad se s ní někde shledáme. Kéž by se i ostatní neživé předměty letos trochu umoudřily.

Poslední zrnka čočky dopadla do misky a mně zbyl tak akorát čas ještě na dvě tajná přání – aby nás viry a bacioly nezařadily do plánu návštěv a abychom se s Jardou hádali jen o to, kdo půjde dřív spát a zahřeje postel.